

ІВАН ФІАНКО

МУРКО И БУРКО

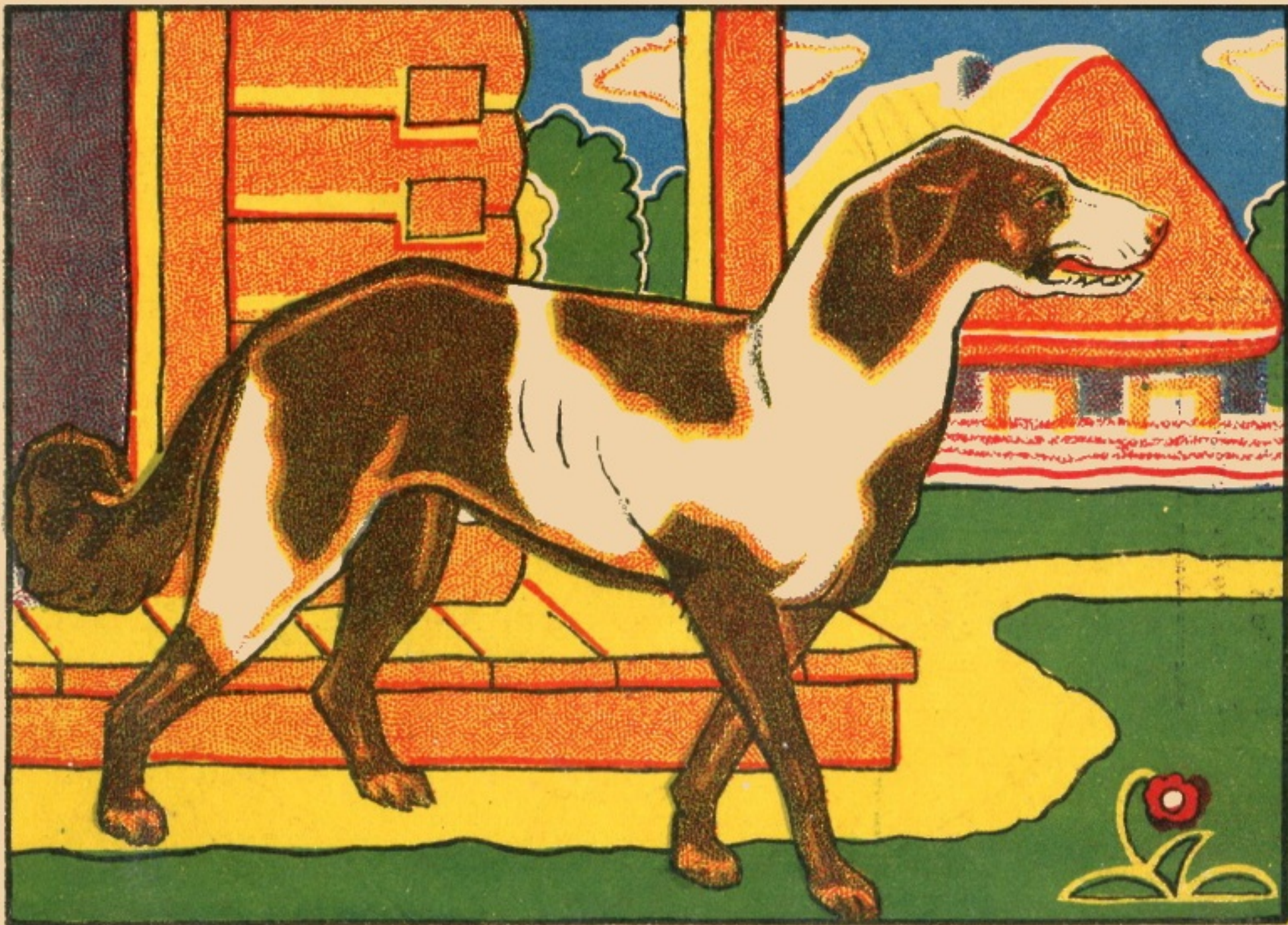
ВИДАВНИЦТВО „КУЛЬТУРА“ ДЕРЖТРЕСТУ „КИЇВ-ДРУК“

ВІСНИК
Державна
Публікація
УРСР

Був собі в одного господаря кіт Мурко, а у другого—пес Бурко. Хоч то пес і кіт звичайно не люблять один одного, та Мурко з Бурком із самого малку були великі приятелі.

От, одного разу, саме в жнива, коли всі з дому позабиралися в поле, бідний Мурко ходив голодний по подвір'ю і муркотів дуже жалібно.

Рано господиня, вибираючися в поле, забула дати йому їсти,— значить, прийдеться бідному терпіти аж до вечора... До лісу було йти далеко, в стрісі горобчиків не чуто ніяких. Що тут бідному Муркові в світі робити?

— Ей!— подумав собі,— он там у сусіда на шпихлірі голуби водяться.

Я колись лиш одним оком заглянув: у двох гніздах є молоді голуб'ята, такі ситі та гладкі, як подушечки. От би мені таке одно голуб'ятко в пригоді стало! Та ба, Бурко по подвір'ю ходить і шпихліра стереже. Хоч то ми з ним і приятелі, та я добре знаю, що на шпихлір він мене не пустить. Нема що й говорити з ним про це. Зовсім собача вірність у нього!

Але голод не тітка. Муркові чим раз гірше докучав порожній живіт, от він почав міркувати, як-би то обдурити Бурка та спровадити його геть із подвір'я. При голоднім животі швидко думки йдуть до голови. От за малу хвилю мій Мурко біжить до Бурка, мов не знати з якою доброю новиною.

— Слухай, Бурцю! — кричить здалека. — Приношу тобі добру вістку.

Ось власне тепер я сидів за селом на високій липі, знаєш, там на роздоріжжі коло хреста. Сиджу я собі та чатую на горобчиків, коли бачу, а з сусіднього села біжить межею якийсь пес і несе в зубах ковбасу та таку довжезну, що оба кінці геть по-за ним землею волочаться.

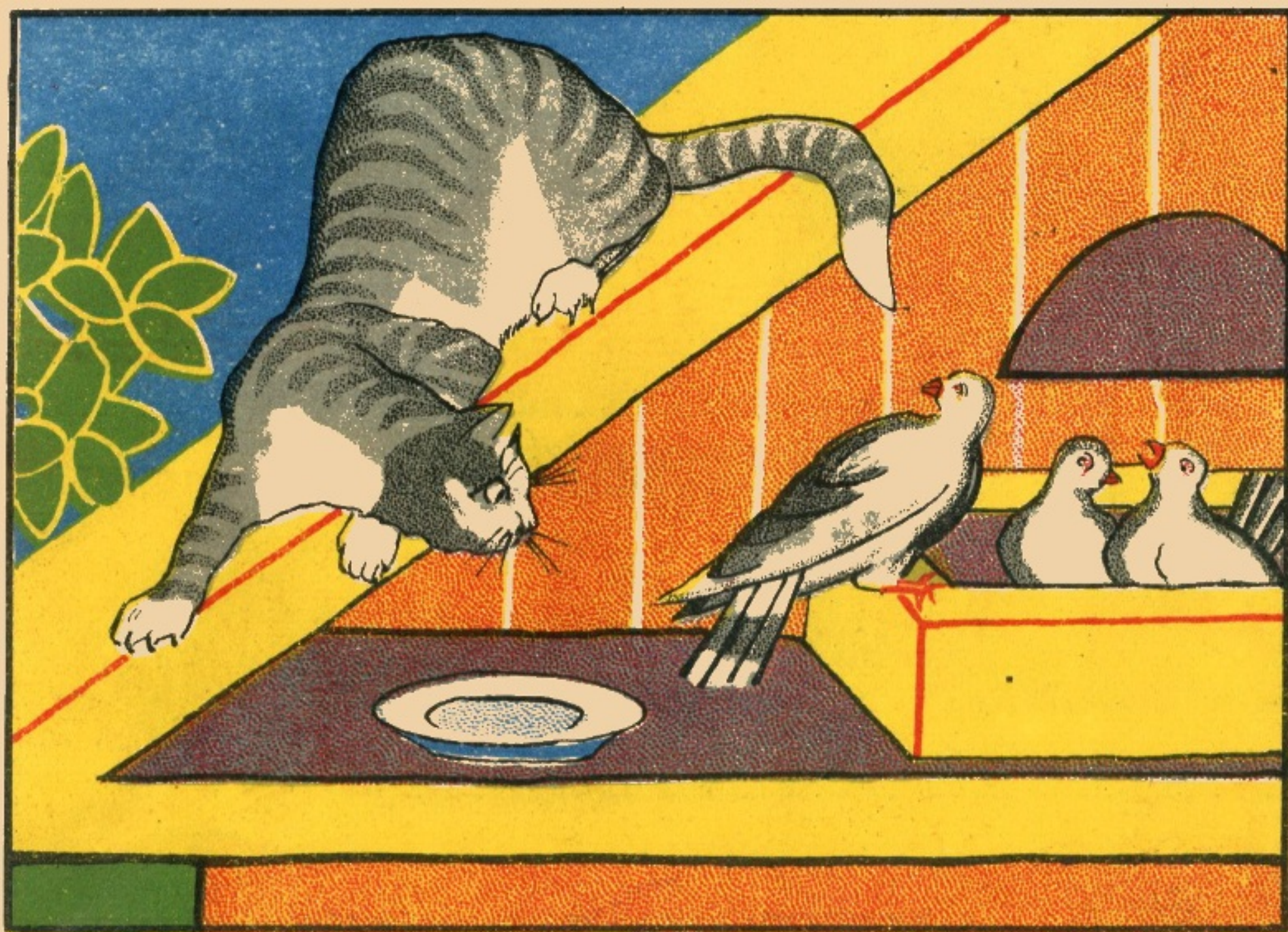

Приніс під лигу, оглянувся довкола, чи не підглядає хто, живенько випорпав під коренем добру яму, запорпав ковбасу, ще й каменем привалив на знак та й побіг. От така-то благодать!

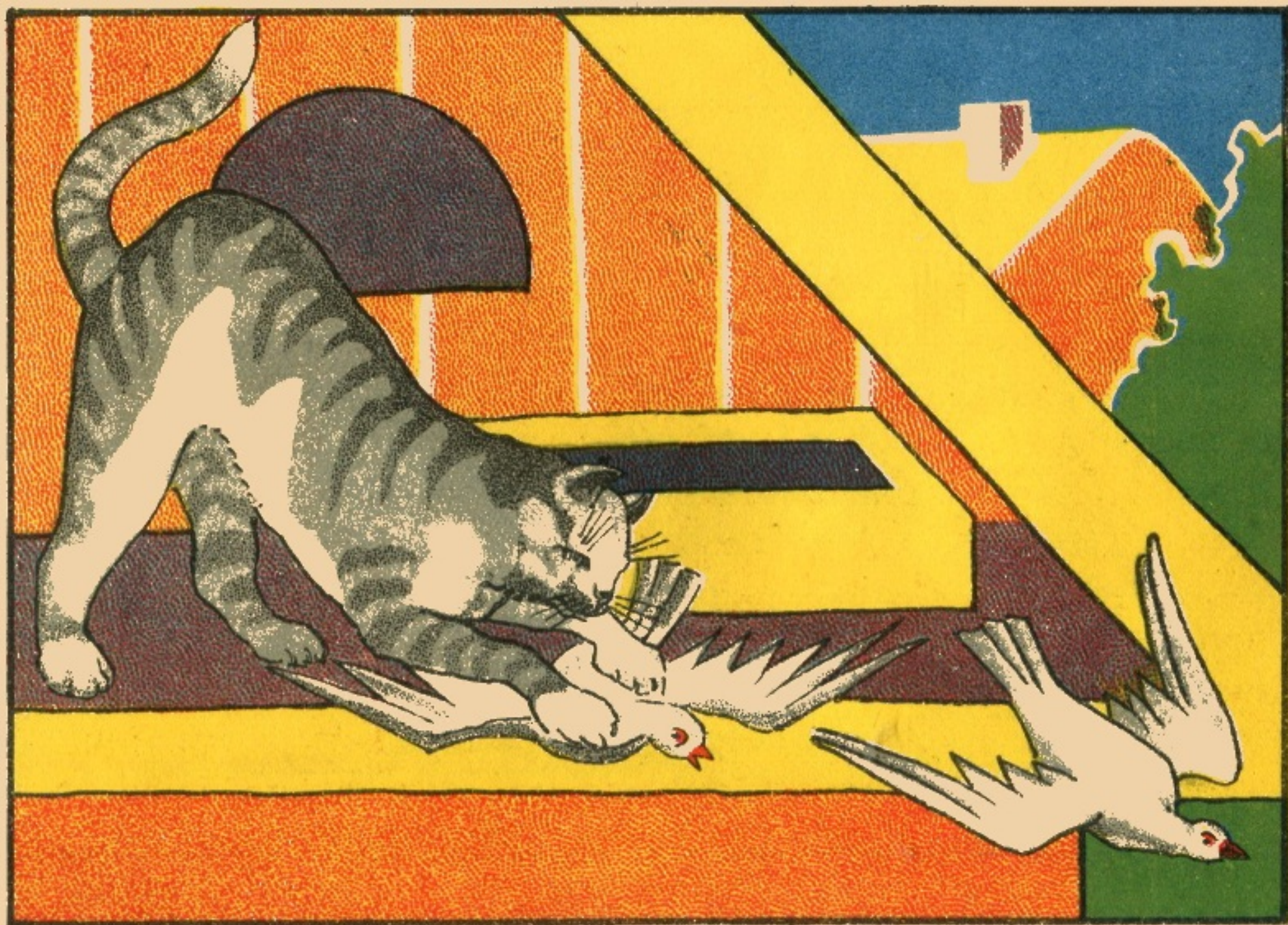

Я ледве всидів на липі, так мені запах до носа вдарив. Та що з того, не міг я поживитися нею, бо камінь тяжкий та й глини, бестія, напорпав багато. То може-б ти, братіку...

Ще Мурко й не скінчив своє оповідання, коли Бурко зірвався на рівні ноги і мов вихор полетів за село під липу шукати ковбаси.

А Муркові тільки того й треба було. Не гаячи ані хвили часу, він рогом видрапався на шпихлір.

Вибрав собі котре найтовстіше голуб'ятко, захопив його в зуби, та й гайда з ним до своєї хати. Там він виліз на загату, положив голуб'ятко перед себе та почав хрупати, радісно муркотячи.

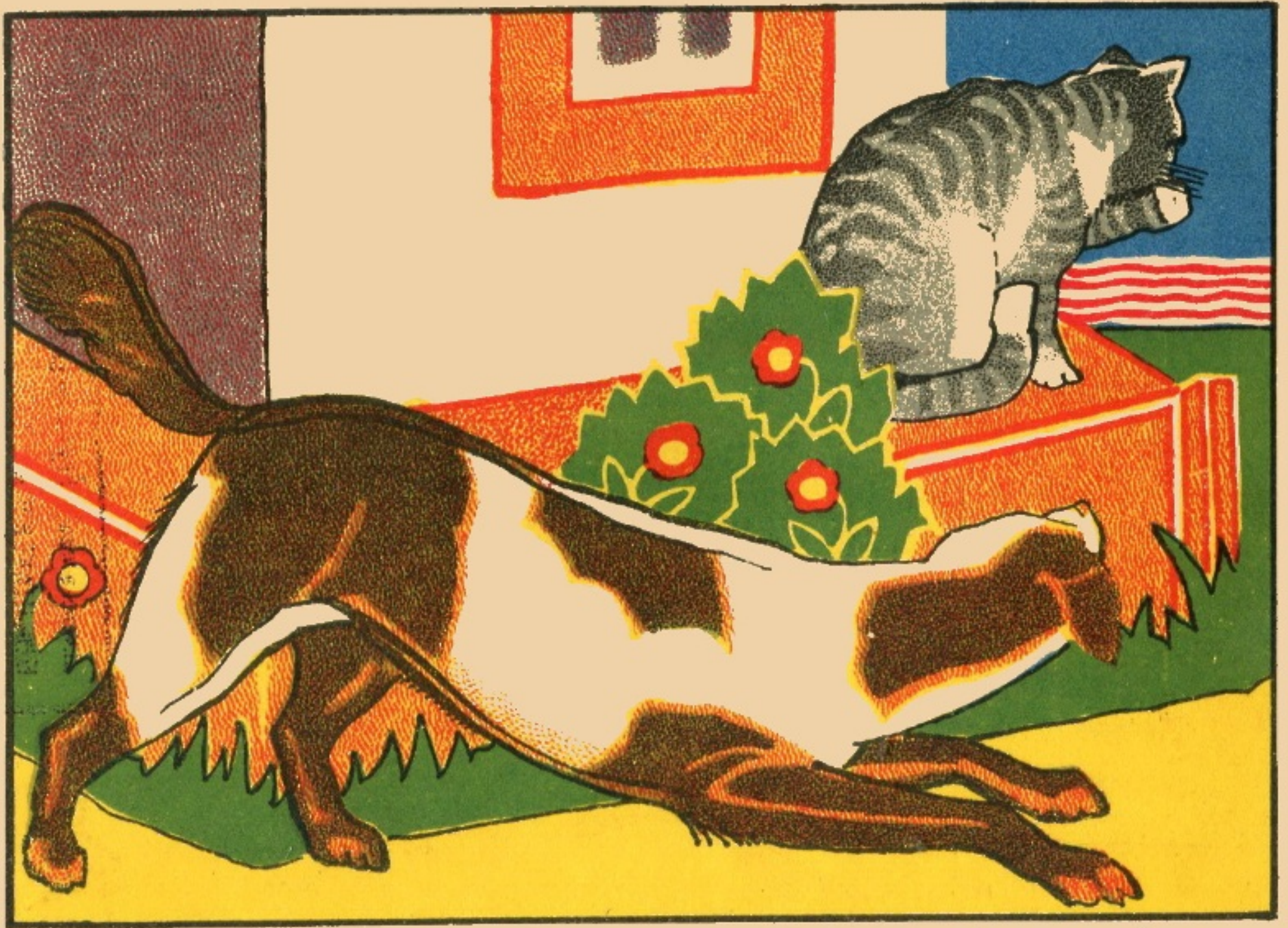
Тим часом Бурко прибіг до липи, шукає, нюхає, порпає— нема ані каменя, ані глини, а ковбаси й духу не чути. Вертається, бідний, мов із лихого торгу додому, та й біжить просто на Муркове обійстя, щоб пожалуватися приятелеві, пощо його обдурив, та ставши за рогом, він почув, як Мурко облизуючись балакає сам до себе:

— Ото дурень той Бурко! Він десь тепер певно погнався попід липу, язик висолопивши, та шукає ковбасу, а не знає, що я його голуб'ятком так славно пообідав!

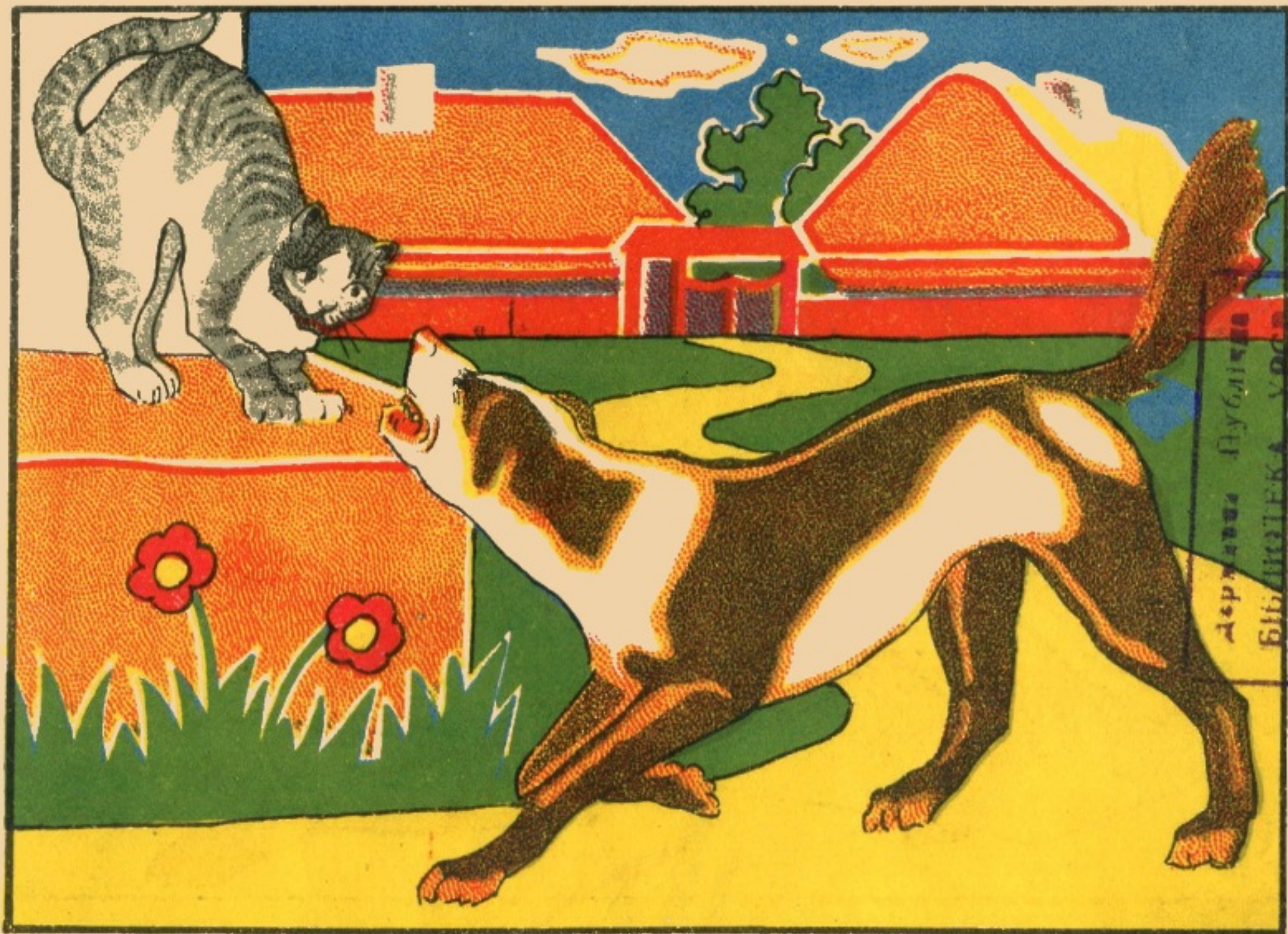
Драпнула Бурка по серці така фальшивість приятеля, і завзявся він відплатити йому. Усміхаючись він підійшов до хати та й мовить:

— Ей, Мурку, Мурку! Ти гадаєш, що ти мене обдурив, що я повірив твоїй байці про ту ковбасу?

Я сидів за плотом і бачив, як ти з нашого шпихліра голуб'ятко взяв. Та пощо тобі від мене критися? Чому було не сказати просто? Хіба я приставлений до шпихліра голуб'ят пильнувати? Це не моя худоба. Я й сам був би не від того, щоб часом одно-друге схрупати. От хоч і зараз. А ну, ходи та подай ще й мені одно, а собі можеш іще одно взяти.

дуже втішився Мурко, чуючи таку мову, бо звісно, злому завжди радісно, коли пізнає, що й другий, кого він мав за чесного, такий самий злодій, як і він. І скочив Мурко з загати, щоб привітатися з Бурком, та цей в тій хвилі хап його за карк і роздер.

№ 34

Ціна 10 коп.

ВИДАВНИЦТВО
„КУЛЬТУРА“
ДЕРЖТРЕСТУ
„КИЇВ-ДРУК“

6348